

2012 og spådommene

Nick Thomas

Det har vært spekulert mye rundt 22. (eller 21.) desember 2012 som en dag da katastrofer kan ventes, eller i en mer utvannet versjon: at en slags universell opplysning kan finne sted. Slike spådommer omfatter:

1. at en komet («Nibiru») vil kolliderere med jorden (iflg. Nostradamus);
2. at jordens magnetiske pol vil flytte seg eller reversere feltretning;
3. en økning av ulykker generelt og naturkatastrofer spesielt, massive ødeleggelser etc.
4. slutten på Maya-kalenderens storperiode (5125,26 julienske år) som sammenfaller med en såkalt «galactic alignment».

Når det gjelder Nostradamus, som levde fra 1503 til 1566, så er de fire linjene som skal ha relevans århundre 2, Quatrain 46:

*Etter store problemer for menneskeheten
Forny den store Beveger tiden
Regn, blod, melk, sult, stål og pest
I himmelen sees ild, en lang løpende gnist*

Verken dateringene eller forutsigelsene er konklusive eller noe nær plausible, og vil ikke bli vurdert videre.

Sammenfallet med vår galakses sentralplan hevdes å være at Solen skal stå på linje med galaksens senter sett fra Jorden. I virkeligheten dreier det seg om at Jord-Sol-linjen den 21. desember 2012 nær kl. 12 formiddag vil peke mot og ligge i galaksens (altså Melkeveiens) ekvatorplan. Datoen for sammenfall med galaksens ekvator endres langsomt med årene; det skjedde 21. januar år 4000 f.Kr. og vil gjenta seg 6. desember år 4000 e.Kr. Det forrige platonske verdensår (presesjonsperioden) varte omtrent 25 900 år, og på grunn av endringen i graden av presesjon av jevndøgnene (derfor omtrent), blir det neste på ca 23 400 år.

Den seriøse grunnen til å undersøke 2012 kommer fra Mexicos maya-indianere, som nådde sitt kulturelle høydepunkt i det første årtusen e.Kr. De var astronomer med ekstraordinære evner og nedtegnet nøyaktig bevegelsene til Venus og Mars for å kunne stille inn sin kompliserte tredelte kalender. Bortsett fra deres 260 dagers syklus (kalt en Tzolkin)

og deres avrundete år med 365 dager, beregnet de også en langperiode på 1 872 000 dager = 5 125,26 julienske år. Den siste av disse langperiodene begynte 13. august 3114 f.Kr. (etter den gregorianske kalender) og ender 22. desember 2012. De knyttet ulykker til avslutningen av en slik æra, så selv om de ikke har fremsatt noen profetier om 2012, så kan man anta at de ville ha forventet spesielle hendelser da. Mayaenes Store Tidssyklus omfatter fem langperioder, altså 25 626 år.

Et «mestertall» hos mayaene, oppdaget i Dresden Codex, er på 1 366 560 dager (= 3 741 julienske år + 160 dager). Dette tilsvarer nøyaktig 5 256 Tzolkins, 3 744 avrundete år, 2 340 geosentriske konjunksjoner mellom Venus og Solen, 1 752 slike konjunksjoner for Mars, og endelig 72 kalenderrunder (på 18 980 dager). Hvorfor skulle slike nøyaktige langtidsbestemmelser være så viktig for mayaene, og hvilken betydning har dette tallet?

I boken *The Mayan Prophecies* beskriver vitenskapsmannen Cotterell sin oppdagelse av dette tallet i studiet av solflekkperiodene. Han definerer 87,4545 dager som en «bit», tiden fra ett samvirke av Solens to magnetiske felt (nord-syd-dipolen og den ekvatoriale kvadrupolen) til det neste. Da utgjør 48 bits en solflekkperiode på 11,49299 år; 781 bits, lik 187 år, gir en lang solflekksyklus, mens 20 av disse tar 1 366 040 dager. Denne avviker fra mayaenes mestertall med 2x260 dager, altså 2 Tzolkins. Videre er en Tzolkin tiden som går fra en overlapping mellom Solens polare og ekvatoriale magnetfelt til den neste. Basert på hvordan solvinden påvirker Jordens magnetfelt, antyder Cotterell at det foreligger en kraftig samvariasjon mellom

solflekkrytmene og den menneskelige fertilitet. Solens utstrålinger påvirker forplantningsevnen ved at varierende magnetfelt griper inn i produksjonen av hormonene melatonin, østrogen og progesteron.

Nyere forskning har vist at varierende magnetfelt også påvirker hjernen. På denne bakgrunnen foreslår han at variasjoner i jordens magnetfelt som skyldes solvind korrelert av solflekksyklene, påvirker menneskelig fertilitet, og at mayaene selv ble utsatt for et fall i forplantningsevne som resulterte i deres mystiske tilbakegang mot slutten av det første millennium e.Kr. Den nære overensstemmelsen mellom den lange solflekksyklusen og mayaenes mestertall indikerer ifølge Cotterell at vi får et lignende problem i eller rundt 2012.

Howdan er det mulig at mayaene kunne kjenne til solflekksyklene med en slik presisjon uten bruk av vår tids instrumenter og at dette utrolige kulturelle nivået bare varte i noen få århundre?

En mulighet er via klarsyn. I mayaenes hellige bok, *Popol Vu*, blir det fortalt om gudene deres at «de var begavet med intelligens, de så, og kunne øyeblikkelig iakttå på avstand, de lyktes i å få kunnskap om alt i verden. Når de så etter, kunne de med en gang oppdage alt omkring seg, og de overvåket himmelhvelvet og Jordens runde ansikt. De kunne se alt som var gjemt langt unna uten å behøve å flytte seg; de så verden også fra der de var. Stor var deres visdom». Solherren Pacal, mayakongen (602 til 682 e.Kr.) ble sett på som en gud. Som barn ble han utsatt for den høyst risikable «avflatning» av hodeskallen som mayaene praktiserte. Dette inngrepet som er svært farlig, må ha vært foretatt av en meget god grunn. Jeg fikk en gang høre at en mann som ble utsatt for en bilulykke og fikk store bruddskader i hodet, ble klarsynt som følge av en metallplate, som ble operert inn for å dekke manglende skalleben. Det er mulig at denne avflatningen av skallen hos mayaene var ment å skulle ha samme hensikt. Det er også mulig at Solens rytmer og sykler var tilgjengelige for klarsynt persepsjon, og at resultatene kunne oversettes til mayaenes bemerkelsesverdige astronomiske utregninger. Visjoner av fortidens og fremtidens katastrofer med forbindelse til «Den runde kalender» kan ha blitt hentet frem gjennom klarsyn like gjerne som tradisjon.

Vi kan sammenligne dette med den ekstraordinære kjensgjerning at Dogon-stammen i Vest-Afrika ser ut til å ha kjent til Sirius tvillingstjerne (nå kalt Sirius B) i flere hundre år. Det var først i 1862 at vestlige astronomer gjorde denne oppdagelsen. Om vi kan gå ut fra at dette er sant – visste Dogon-stammen dette gjennom klarsyn?

At 2012 kan bli spesielt, har bare rimelig troverdighet gjennom det faktum at mayaene var astro-nomer og matematikere med ekstraordinære evner, og at deres langperiode ender der. Hva vi kan vente oss, har ikke noe fundament bortsett fra arbeidet til Maurice Cotterell og hans bemerkelsesverdige oppdagelse av et overbevisende sammenfall mellom mayaenes mestertall og solflekksyklene, og deres mulige innflytelse på menneskers forplantningsevne. Fertiliteten har sunket de siste tiår, og vi kan notere oss at da Rudolf Steiner ble spurt om den økende verdenspopulasjonen, skal han ha svart at det virkelige problemet ville bestå i mangel på mennesker i verden. Når det gjelder jordskjelv, kometer og andre slike katastrofer, kan man ikke si noe bestemt. Man kan imidlertid legge merke til at forflytninger av nordpolen har ført til bevegelser i jordskorpen tidligere. Einstein var tydeligvis bekymret for oppbygningen av is på sydpolen siden det kan bevirke dynamisk ubalanse og en ny, katastrofal bevegelse i jordskorpen. Takket være den globale oppvarmingen (!) er dette nå ikke sannsynlig. Har mayaene forutsett en mulig jordskorpebevegelse, men ikke oppvarmingen?

Litteratur:

Adrian G. Gilbert & Maurice M. Cotterell, *The Mayan Prophecies*, Element Books 1995.

Robert Temple, *The Sirius Mystery*, Arrow Books 1999.

Oversatt av Helge Godager

En mulig utdypning av 2012-profetiene

Helge Godager

De tre siste punktene i Nick Thomas artikkel har et mulig vitenskapelig grunnlag, og henger sammen med fenomenet «galactic alignment», et begrep som ble lansert av legmannen og maya-forskeren John Major Jenkins. En astrofysisk teori går ut på å forklare at stjernene i en galakse beveger seg langs galaksearmene på grunn av et hurtigroterende, supermassivt sort hull i sentrum av galaksen. Et slikt sort hull har oppnådd en så vannvittig stor tyngdekraft at den trekker selv sitt eget lys til seg igjen og dermed fremstår som mørkt til tross for at det består av enorme antall stjerner tettepakket inntil hverandre.

Fra Maya-manuskriptet Codex Dresdensis (ca. 1100)

Steiner (i første foredrag i karmaforedragene) gjør oppmerksom på at lys ikke beveger seg uendelig langt, men trekkes tilbake før eller senere. Han viser i den forbindelse til det matematiske grunnlaget for denne anskuelsen, som er basert på Einsteins behandling av gravitasjonsteorien slik fysikeren Sir Oliver Lodge har utarbeidet det i begynnelsen av forrige århundre. Følgen av et så kraftig gravitasjonssentrum som roterer, er i følge teorien at det skapes et smalt, skiveformet magnetfelt i galaksens ekvatorplan som fjerner all vanlig materie som befinner seg der. Dette fenomenet observerer vi i vår egen galakse, Melkeveien. Den har en nesten stjernefri «løype» gjennom seg som deler galaksen i et øvre og et nedre stjernefelt om man vil. En mørk revne gjennom galaksens ekvatorialplan. Jenkins hevder at Maya-kalenderen beskriver en slik mørk revne i kosmos som kommer til å påvirke oss ved vintersolverv i 2012. Men den forutsier ikke noe slikt som Jordens undergang slik amerikanske medier har villet ha det til.

En «galactic alignment» innebærer at en linje fra Jorden gjennom Solens sentrum hele veien blir liggende i Melkeveiens magnetiske ekvatorialplan, forlengelsen av den mørke revnens plan. Nå hevdes det at 2012-hendelsen betyr at denne linjen Jorden-Solen vil være rettet mot vår galakses gravitasjonelle sentrum. Dette sentret ligger mellom Skytten og Skorpionen oppover i Slangebæreren ved himmelekvator. Det er altså ikke riktig at denne linjen vil peke mot sentrum i Melkeveien, noe Nick Thomas påpeker. Omtrent kl. 12 den 21. desember 2012 vil solen stå i Skytten, og den tenkte linjen fra jorden gjennom solen vil treffe Melkeveien i ekvatorialplanet, men ikke rett mot galaksesenteret. Det betyr ikke at denne situasjonen behøver å bli uten virkninger. Magnetiske krefter vil slå inn i solens kompliserte magnetiske strukturer i ca. 60 grader på ekliptikken (Jordens felles plan med Solen) og kan forårsake endringer i Solens aktivitet.

Den belgiske astronomen Jean Meeus presenterte i 1997 en beregning av når Jorden og vår Sol ville komme inn i projeksjonen av Melkeveiens mørke ekvatorialfelt; dette begynte i 1980. Dersom hans utregninger er riktige, vil det ta 36 år fra 1980 til vi er ute av påvirkningssonen, altså engang ut i 2016. Det er derfor kanskje noe besynderlig at en slik «galactic alignment» skjer for 33. gang ved vintersolverv i 2012 før man venter betydelige konsekvenser av magnetisk disharmoni. Eller kanskje er dette nettopp den egentlige grunnen. Uansett er det omtrent 25 900 år siden forrige gang jordaksen sto i nøyaktig samme stilling og Jord-Sol-linjen pekte mot det samme stedet i Melkeveiens ekvator. Men denne linjen har pekt mot andre områder i galaksens ekvatorplan før.

Om vi ser på hva som har skjedd siden galaksens ekvatorielle magnetfelt begynte å nærme seg vår Sols magnetfelt, kan man nevne Mount St. Helens eksplosjon 18. mai 1980, Pinatubos utbrudd i juni 1991, som senket jordens globale temperatur i mange år, osv. Vi har også vært vitne til stadig mer brutale jordskjelv og ekstremvær, som stående høytrykksbølger av den typen som tørket ut store deler av Russland i sommer og forårsaket et utall av branner, eller ustoppelig regn og oversvømmelser andre steder på kloden. Det har også vært registrert betydelige vandringsendringer hos den magnetiske nordpolen, noe som har bekymret blant annet flynavigatører. Andre forstyrrelser av jordens magnetfelt som følge av solflekkaktivitet har kastet satellitter ut av bane, forårsaket brann i transformatorer osv. Mange har også hevdet at trekkfugler og bier forvirres av ustabile jordmagnetiske felt og ikke finner frem. Om slike hendelser øker i styrke, vil det kunne bety drastiske forandringer for oss mennesker.

Om Jordens magnetiske poler faktisk skulle flytte seg vesentlig, vil fysikere vente seg økede bevegelser i jordplatene, blant annet fordi store konsentrasjoner av jernmalm vil bli påvirket av feltforandringer. Konsekvensene kan bli jordskjelv og vulkansk aktivitet med askeutslipp og mørke.

Når det gjelder den store mengden av katastrofespådommer som har vært knyttet til førjulstiden i 2012, er det vel nok å henvise til antroposofiens kritiske holdning til slikt: Hvem har mottatt visjonen, kan vedkommende avgjøre om det dreier seg om fortid eller fremtid, er det egne eller andres redde tanker som er drivkraften i opplevelsen, eller kanskje brokker av fortidens helvetesforestillinger, eller dreier det seg om muligheter som ikke er aktuelle lenger? En konstruktiv siling av slike klarsynsopplevelser er på det nærmeste umulig å gjennomføre, blant annet fordi det uhyre sjelden finnes grundig biografisk materiale om seeren og vedkommendes utviklingsvei. Ω